Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B **DIRECTIVA 2014/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 22 octombrie 2014

de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari

(Text cu relevanță pentru SEE)

(JO L 330, 15.11.2014, p. 1)

rectificată prin:

►C1 Rectificare, JO L 207, 4.8.2015, p. 75 (2014/95/UE)

▼B

DIRECTIVA 2014/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 22 octombrie 2014

de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 50 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) În Comunicarea intitulată „Actul privind piața unică — Douăsprezece pârghii pentru stimularea creșterii și întărirea încrederii — «Împreună pentru o nouă creștere»”, adoptată la 13 aprilie 2011, Comisia a identificat necesitatea de a crește la un nivel înalt și comparabil în toate statele membre transparența informațiilor sociale și de mediu furnizate de întreprinderile din toate sectoarele. Această măsură este în deplină concordanță cu posibilitatea statelor membre de a solicita, după caz, noi îmbunătățiri în ceea ce privește transparența informațiilor nefinanciare ale întreprinderilor, ceea ce, prin natura sa, este un efort continuu.

(2) Necesitatea de a îmbunătăți prezentarea de informații sociale și de mediu de către întreprinderi, prin prezentarea unei propuneri legislative în acest domeniu, a fost reiterată în Comunicarea Comisiei intitulată „O nouă strategie a UE (2011-2014) pentru responsabilitatea socială a întreprinderilor”, adoptată la 25 octombrie 2011.

(3) În rezoluțiile sale din 6 februarie 2013 referitoare la „Responsabilitatea socială a întreprinderilor: un comportament responsabil și transparent al întreprinderilor și o creștere economică durabilă” și, respectiv, la „Responsabilitatea socială a întreprinderilor: promovarea intereselor societății și a unei căi spre o redresare economică sustenabilă și cuprinzătoare”, Parlamentul European a confirmat importanța dezvăluirii de către întreprinderi a informațiilor privind sustenabilitatea, cum ar fi factorii sociali și de

([1]) JO C 327, 12.11.2013, p. 47.

([2]) Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 29 septembrie 2014.

▼B

mediu, cu scopul de a identifica riscurile legate de sustenabilitate și de a crește încrederea investitorilor și a consumatorilor. Prezentarea de informații nefinanciare este, într-adevăr, un element determinant pentru gestionarea tranziției către o economie sustenabilă la nivel mondial, care să combine profitabilitatea pe termen lung cu justiția socială și protecția mediului. În acest context, prezentarea de informații nefinanciare contribuie la măsurarea, monitorizarea și gestionarea performanțelor întreprinderilor și a impactului lor asupra societății. Astfel, Parlamentul European a invitat Comisia să prezinte o propunere legislativă privind prezentarea de informații nefinanciare de către întreprinderi, permițând un nivel ridicat de flexibilitate în acțiune, pentru a se ține seama de natura multidimensională a responsabilității sociale a întreprinderilor (RSI) și de diversitatea politicilor în materie de RSI aplicate de întreprinderi, asociate cu un nivel suficient de comparabilitate, pentru a satisface nevoile investitorilor și ale altor părți interesate, precum și nevoia de a le asigura consumatorilor un acces facil la informațiile privind impactul întreprinderilor asupra societății.

(4) Coordonarea dispozițiilor de drept intern privind prezentarea de informații nefinanciare în ceea ce privește anumite întreprinderi mari prezintă importanță pentru interesele întreprinderilor, ale acționarilor și ale altor părți interesate. Coordonarea în aceste domenii este necesară deoarece majoritatea acestor întreprinderi își desfășoară activitatea în mai multe state membre.

(5) De asemenea, este necesar să se stabilească anumite cerințe juridice minime în ceea ce privește amploarea informațiilor care ar trebui puse la dispoziția publicului și a autorităților de către întreprinderile din întreaga Uniune. Întreprinderile care intră sub incidența prezentei directive ar trebui să ofere o imagine de ansamblu echitabilă și cuprinzătoare a politicilor, rezultatelor și riscurilor lor.

(6) În scopul de a spori consecvența și comparabilitatea informațiilor nefinanciare prezentate în întreaga Uniune, anumite întreprinderi mari ar trebui să întocmească o declarație nefinanciară care să conțină informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului, combaterea corupției și a dării de mită. O astfel de declarație ar trebui să includă o descriere a politicilor, a rezultatelor și a riscurilor legate de aceste aspecte și ar trebui să fie integrată în raportul de gestiune al întreprinderii în cauză. Declarația nefinanciară ar trebui să includă, de asemenea, informații privind politicile de diligență necesară aplicate de întreprindere, precum și, atunci când este relevant și proporțional, lanțurile de aprovizionare și de subcontractare ale acesteia, pentru a identifica, a preveni și a reduce impacturile negative existente și potențiale. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a scuti întreprinderile care

▼B

fac obiectul prezentei directive de obligația de a întocmi o declarație nefinanciară în cazurile în care acestea prezintă un raport separat corespunzător aceluiași exercițiu financiar și cu un conținut care acoperă aceleași subiecte.

(7) În cazul în care întreprinderile au obligația de a întocmi o declarație nefinanciară, declarația respectivă ar trebui să conțină, în ceea ce privește aspectele legate de mediu, detalii privind impactul actual și previzibil al operațiunilor întreprinderii asupra mediului și, după caz, asupra sănătății și a siguranței, utilizarea de energie regenerabilă și neregenerabilă, emisiile de gaze cu efect de seră, utilizarea apei și poluarea aerului. În ceea ce privește aspectele sociale și de personal, informațiile furnizate în declarație se pot referi la acțiunile întreprinse pentru a asigura egalitatea de gen, punerea în aplicare a convențiilor fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii, condițiile de muncă, dialogul social, respectarea dreptului lucrătorilor de a fi informați și consultați, respectarea drepturilor sindicale, sănătatea și siguranța la locul de muncă, dialogul cu comunitățile locale și/sau acțiunile întreprinse pentru a asigura protecția și dezvoltarea acestor comunități. În ceea ce privește drepturile omului, combaterea corupției și a dării de mită, declarația nefinanciară poate include informații privind prevenirea abuzurilor în materie de drepturile omului și/sau privind instrumentele instituite pentru combaterea corupției și a dării de mită.

(8) Întreprinderile care fac obiectul prezentei directive ar trebui să ofere informații adecvate privind aspectele care ies în evidență ca implicând cea mai mare probabilitate de materializare a principalelor riscuri de impact important, precum și privind cele care s-au materializat deja. Importanța impactului ar trebui analizată în funcție de amploarea și gravitatea sa. Riscurile de impact negativ pot proveni din activitățile proprii ale întreprinderii sau pot fi legate de operațiunile ei și, atunci când este relevant și proporțional, de produsele, serviciile și relațiile ei de afaceri, inclusiv lanțurile ei de aprovizionare și subcontractare. Această informare nu ar trebui să conducă la obligații administrative suplimentare inutile în sarcina întreprinderilor mici și mijlocii.

▼C1

(9) Pentru furnizarea acestor informații, întreprinderile care fac obiectul prezentei directive pot recurge la cadrele naționale, la cadrele Uniunii, cum ar fi sistemul de management de mediu și audit (EMAS), sau la cadrele internaționale, precum Pactul mondial al întreprinderilor (Global Compact) al Organizației Națiunilor Unite (ONU), Principiile directoare privind afacerile și drepturile omului de punere în aplicare a cadrului „protecție, respect și remediere“ al ONU, Orientările privind întreprinderile multinaționale ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), standardul ISO 26000 al Organizației Internaționale de Standardizare, Declarația tripartită de stabilire a principiilor privind întreprinderile multinaționale și politica socială a Organizației Internaționale a Muncii, *Global Reporting Initiative* (GRI) sau alte cadre internaționale recunoscute.

▼B

(10) Statele membre ar trebui să ia măsuri pentru crearea unor mecanisme adecvate și eficace care să garanteze prezentarea de informații nefinanciare de către întreprinderi în conformitate cu prezenta directivă. În acest sens, statele membre ar trebui să se asigure că există proceduri naționale eficace pentru a impune respectarea obligațiilor stabilite prin prezenta directivă, precum și că aceste proceduri sunt accesibile tuturor persoanelor fizice sau juridice care au un interes legitim, în conformitate cu dreptul național, ca dispozițiile prezentei directive să fie respectate.

(11) Punctul 47 din documentul final al Conferinței Organizației Națiunilor Unite Rio+20, intitulat „Viitorul pe care ni-l dorim”, recunoaște importanța raportării de informații privind sustenabilitatea întreprinderilor și încurajează întreprinderile, după caz, să ia în considerare integrarea informațiilor privind sustenabilitatea în ciclul lor de raportare. De asemenea, încurajează industria, guvernele interesate și părțile interesate relevante, cu sprijinul sistemului Organizației Națiunilor Unite, după caz, să elaboreze modele pentru cele mai bune practici și să faciliteze acțiunile de integrare a informațiilor financiare și nefinanciare, ținând seama de experiențele din cadrele deja existente.

(12) Accesul investitorilor la informațiile nefinanciare reprezintă un pas înainte către atingerea obiectivului de a dispune, până în 2020, de măsuri de piață și politice care să stimuleze investițiile de afaceri în eficiență, în conformitate cu Foaia de parcurs către o Europă eficientă din punct de vedere al utilizării resurselor.

(13) Consiliul European, în concluziile sale din 24 și 25 martie 2011, a făcut apel la reducerea sarcinilor de reglementare în ansamblu, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), atât la nivel european, cât și la nivel național, și a sugerat măsuri menite să crească productivitatea, în timp ce Strategia Europa 2020 pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii urmărește să îmbunătățească mediul de afaceri pentru IMM-uri și să promoveze internaționalizarea acestora. Astfel, în conformitate cu principiul „a gândi mai întâi la scară mică”, noile cerințe de prezentare de informații ar trebui să se aplice numai anumitor întreprinderi și grupuri mari.

(14) Domeniul de aplicare a acestor cerințe de prezentare de informații nefinanciare ar trebui să fie definit în raport cu numărul mediu de angajați, totalul bilanțului și cifra de afaceri netă. IMM-urile ar trebui să fie scutite de cerințe suplimentare, iar obligația de a prezenta o declarație nefinanciară ar trebui să se aplice numai întreprinderilor mari care sunt entități de interes public și entităților de interes public care sunt întreprinderi-mamă ale unui grup mare, cu un număr mediu de angajați de peste 500 în

▼B

ambele cazuri, în cazul unui grup pe bază consolidată. Această dispoziție nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite întreprinderilor și grupurilor, altele decât întreprinderile care fac obiectul prezentei directive, prezentarea de informații nefinanciare.

(15) Multe dintre întreprinderile care intră în domeniul de aplicare a Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) sunt membre ale unor grupuri de întreprinderi. Rapoartele consolidate de gestiune ar trebui să fie întocmite astfel încât informațiile privind aceste întreprinderi să poată fi transmise membrilor și părților terțe. Legislațiile naționale privind rapoartele de gestiune consolidate ar trebui, prin urmare, să fie coordonate pentru realizarea obiectivelor de comparabilitate și coerență a informațiilor pe care întreprinderile ar trebui să le publice în Uniune.

(16) Auditorii statutari și firmele de audit ar trebui să verifice doar dacă s-a pus la dispoziție declarația nefinanciară sau raportul separat. În plus, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea obligația ca informațiile cuprinse în declarația nefinanciară sau în raportul separat să fie verificate de un prestator independent de servicii de asigurare.

(17) Pentru a facilita prezentarea de informații nefinanciare de către întreprinderi, Comisia ar trebui să elaboreze orientări fără caracter obligatoriu, inclusiv indicatori-cheie generali și sectoriali de performanță nefinanciară. Comisia ar trebui să țină seama de cele mai bune practici, de evoluțiile internaționale și de rezultatele unor inițiative conexe la nivel european. Comisia ar trebui să organizeze consultări adecvate, inclusiv cu părțile interesate relevante. În ceea ce privește aspectele de mediu, Comisia ar trebui să vizeze cel puțin utilizarea terenurilor, utilizarea apei, emisiile de gaze cu efect de seră și utilizarea materialelor.

(18) Diversitatea competențelor și a punctelor de vedere ale membrilor organelor administrative, de conducere și de supraveghere ale întreprinderilor facilitează o bună înțelegere a organizării și a afacerilor întreprinderii în cauză. Aceasta permite, de exemplu, ca membrii acestor organe să critice în mod constructiv deciziile de management și să fie mai deschiși către idei inovatoare, combătând problema similarității punctelor de vedere, fenomen cunoscut sub numele de „gândire de grup”. Astfel, aceasta contribuie la o supraveghere eficace a managementului și la o guvernanță de succes a întreprinderii. Prin urmare, este importantă îmbunătățirea transparenței în ceea ce privește politica de diversitate aplicată. Astfel, piața ar fi informată cu privire la practicile de guvernanță corporativă și, prin urmare, s-ar pune presiune indirectă asupra întreprinderilor pentru alegerea unui personal de conducere mai diversificat.

([1]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

▼B

(19) Obligația de a prezenta politicile de diversitate în raport cu organele administrative, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspecte ca, de exemplu, vârsta, genul sau educația și experiența profesională ar trebui să se aplice numai anumitor întreprinderi mari. Prezentarea politicii de diversitate ar trebui să facă parte din declarația de guvernanță corporativă prevăzută la articolul 20 din Directiva 2013/34/UE. Dacă nu se aplică o politică de diversitate, nu ar trebui să existe nicio obligație de a pune în aplicare o astfel de politică, însă declarația de guvernanță corporativă ar trebui să includă o explicație clară a motivelor în acest sens.

(20) S-a luat act de inițiativele de la nivelul Uniunii, inclusiv raportarea pentru fiecare țară în parte cu privire la mai multe sectoare, precum și de trimiterile făcute la 22 mai 2013 și la 19 și 20 decembrie 2013 de Consiliul European, în concluziile sale, la raportarea pentru fiecare țară în parte realizată de societățile și grupurile mari, de dispozițiile similare ale Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) și de eforturile depuse la nivel internațional pentru a îmbunătăți transparența în raportarea financiară. În contextul G8 și G20, OCDE a fost invitată să elaboreze un model standardizat de raportare pentru ca întreprinderile multinaționale să poată raporta autorităților fiscale în ce țări înregistrează profit și în ce țări plătesc impozit, în întreaga lume. Astfel de evoluții vin în completarea propunerilor din prezenta directivă ca măsuri adecvate în raport cu obiectivele urmărite.

(21) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume sporirea relevanței, coerenței și comparabilității informațiilor prezentate de către anumite întreprinderi și grupuri mari din întreaga Uniune, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere efectul pe care îl produce, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.

(22) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv libertatea de a desfășura o activitate comercială, respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal. Prezenta directivă trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu drepturile și principiile respective.

(23) Prin urmare, Directiva 2013/34/UE ar trebui modificată în consecință,

([1]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

▼B

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2013/34/UE

Directiva 2013/34/UE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„Articolul 19a

Declarația nefinanciară

(1) Întreprinderile mari care sunt entități de interes public și care, la data bilanțului, depășesc criteriul de a avea un număr mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar includ în raportul de gestiune o declarație nefinanciară care conține, în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției întreprinderii și a impactului activității sale, informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului și combaterea corupției și a dării de mită, inclusiv:

(a) o descriere succintă a modelului de afaceri al întreprinderii;

(b) o descriere a politicilor adoptate de întreprindere în legătură cu aceste aspecte, inclusiv a procedurilor de diligență necesară aplicate;

(c) rezultatele politicilor respective;

(d) principalele riscuri legate de aceste aspecte care decurg din operațiunile întreprinderii, inclusiv, atunci când este relevant și proporțional, relațiile sale de afaceri, produsele sau serviciile sale care ar putea avea un impact negativ asupra domeniilor respective și modul în care întreprinderea gestionează riscurile respective;

(e) indicatori-cheie de performanță nefinanciară relevanți pentru activitatea specifică a întreprinderii.

Dacă întreprinderea nu pune în aplicare politici în ceea ce privește unul sau mai multe dintre aceste aspecte, declarația nefinanciară oferă o explicație clară și motivată cu privire la această opțiune.

De asemenea, declarația nefinanciară menționată la primul paragraf conține, după caz, trimiteri și explicații suplimentare privind sumele raportate în situațiile financiare anuale.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor administrative, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul

▼B

intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a întreprinderii, cu condiția ca aceste omisiuni să nu împiedice o înțelegere corectă și echilibrată a dezvoltării, performanței și poziției întreprinderii și a impactului activității sale.

La solicitarea prezentării informațiilor menționate la primul paragraf, statele membre prevăd că întreprinderile se pot baza pe cadrele naționale, ale Uniunii sau internaționale, în acest caz întreprinderile specificând cadrele pe care s-au bazat.

(2) Se consideră că întreprinderile care îndeplinesc obligația prevăzută la alineatul (1) și-au îndeplinit obligația legată de analiza informațiilor nefinanciare prevăzută la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf.

(3) O întreprindere care este filială este scutită de obligația prevăzută la alineatul (1) dacă întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat sau în raportul separat al unei alte întreprinderi, întocmite în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol.

(4) Dacă o întreprindere întocmește un raport separat corespunzător aceluiași exercițiu financiar, indiferent dacă acest raport se bazează sau nu pe cadrele naționale, ale Uniunii sau internaționale, care cuprinde informațiile din declarația nefinanciară prevăzute la alineatul (1), statele membre pot scuti întreprinderea respectivă de obligația de a întocmi declarația nefinanciară prevăzută la alineatul (1), cu condiția ca acest raport separat:

(a) să fie publicat împreună cu raportul de gestiune, în conformitate cu articolul 30; sau

(b) să fie pus la dispoziția publicului într-un termen rezonabil care să nu depășească șase luni de la data bilanțului, pe site-ul întreprinderii, și să fie menționat în raportul de gestiune.

Alineatul (2) se aplică *mutatis mutandis* întreprinderilor care elaborează un raport separat, astfel cum se prevede în primul paragraf al prezentului alineat.

(5) Statele membre se asigură că auditorul statutar sau firma de audit statutar verifică dacă s-a furnizat declarația nefinanciară menționată la alineatul (1) sau raportul separat menționat la alineatul (4).

(6) Statele membre pot impune ca informațiile din declarația nefinanciară menționate la alineatul (1) sau din raportul separat menționat la alineatul (4) să fie verificate de un prestator independent de servicii de asigurare.”

▼B

2. Articolul 20 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(g) o descriere a politicii de diversitate aplicate în ceea ce privește organele administrative, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii referitor la aspecte cum ar fi, de exemplu, vârsta, genul sau educația și experiența profesională, obiectivele acestei politici de diversitate, modul în care a fost pusă în aplicare și rezultatele în perioada de raportare. Dacă nu se aplică o astfel de politică, declarația conține o explicație în acest sens.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Auditorul statutar sau firma de audit își exprimă, în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf, un aviz referitor la informațiile pregătite în temeiul alineatului (1) literele (c) și (d) de la prezentul articol și verifică dacă au fost prezentate informațiile menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (e), (f) și (g) de la prezentul articol.”;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre pot excepta întreprinderile menționate la alineatul (1) care au emis numai alte titluri decât acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată, în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE, de la aplicarea dispozițiilor alineatului (1) literele (a), (b), (e), (f) și (g) de la prezentul articol, cu excepția cazului în care aceste întreprinderi au emis acțiuni care sunt tranzacționate în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare, în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 15 din Directiva 2004/39/CE.”;

(d) se adaugă următorul alineat:

„(5) Fără a se aduce atingere articolului 40, alineatul (1) litera (g) nu se aplică întreprinderilor mici și mijlocii.”

3. Se introduce următorul articol:

„Articolul 29a

Declarația nefinanciară consolidată

(1) Entitățile de interes public care sunt întreprinderi-mamă ale unui grup mare care, la data bilanțului pe o bază consolidată, depășesc criteriul de a avea un număr mediu de 500 angajați în cursul exercițiului financiar, includ în raportul de gestiune consolidat o declarație nefinanciară consolidată care conține, în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției grupului și a impactului activității sale, informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului, combaterea corupției și a dării de mită, inclusiv:

▼B

(a) o descriere succintă a modelului de afaceri al grupului;

(b) o descriere a politicilor adoptate de grup în legătură cu aceste aspecte, inclusiv a procedurilor de diligență necesară aplicate;

(c) rezultatele politicilor respective;

(d) principalele riscuri legate de aceste aspecte care decurg din operațiunile grupului, inclusiv, atunci când este relevant și proporțional, relațiile de afaceri, produsele sau serviciile sale care ar putea avea un impact negativ asupra domeniilor respective și modul în care grupul gestionează riscurile respective;

(e) indicatori-cheie de performanță nefinanciară relevanți pentru activitatea specifică a întreprinderii.

Dacă grupul nu pune în aplicare politici în ceea ce privește unul sau mai multe dintre aceste aspecte, declarația nefinanciară consolidată oferă o explicație clară și motivată în acest sens.

De asemenea, declarația nefinanciară consolidată menționată la primul paragraf conține, după caz, trimiteri și explicații suplimentare privind sumele raportate în situațiile financiare consolidate.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor administrative, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a grupului, cu condiția ca aceste omisiuni să nu împiedice o înțelegere corectă și echilibrată a dezvoltării, performanței și poziției grupului și a impactului activității sale.

La solicitarea prezentării informațiilor menționate la primul paragraf, statele membre prevăd că întreprinderea-mamă se poate baza pe cadrele naționale, ale Uniunii sau internaționale, în acest caz întreprinderea-mamă precizând cadrele pe care s-a bazat.

(2) Se consideră că o întreprindere-mamă care îndeplinește obligația prevăzută la alineatul (1) a respectat obligația legată de analiza informațiilor nefinanciare prevăzută la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf și la articolul 29.

▼B

(3) O întreprindere-mamă care este de asemenea filială este scutită de obligația prevăzută la alineatul (1) dacă întreprinderea-mamă scutită respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat sau în raportul separat al unei alte întreprinderi întocmit în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol.

(4) Dacă o întreprindere-mamă întocmește un raport separat corespunzător aceluiași exercițiu financiar, care se referă la întregul grup, indiferent dacă acest raport se bazează sau nu pe cadrele naționale, ale Uniunii sau internaționale, care cuprinde informațiile cerute pentru declarația nefinanciară consolidată astfel cum se prevede la alineatul (1), statele membre pot scuti întreprinderea-mamă respectivă de obligația de a întocmi declarația nefinanciară consolidată prevăzută la alineatul (1), cu condiția ca acest raport separat:

(a) să fie publicat împreună cu raportul consolidat de gestiune, în conformitate cu articolul 30; sau

(b) să fie pus la dispoziția publicului într-un termen rezonabil care nu depășește șase luni de la data bilanțului, pe site-ul întreprinderii-mamă, și să fie menționat în raportul consolidat de gestiune.

Alineatul (2) se aplică *mutatis mutandis* întreprinderilor-mamă care elaborează un raport separat, astfel cum se prevede în primul paragraf al prezentului alineat.

(5) Statele membre se asigură că auditorul statutar sau firma de audit verifică dacă s-a furnizat declarația nefinanciară consolidată menționată la alineatul (1) sau raportul separat menționat la alineatul (4).

(6) Statele membre pot impune ca informațiile din declarația nefinanciară consolidată menționate la alineatul (1) sau din raportul separat menționat la alineatul (4) să fie verificate de un prestator independent de servicii de asigurare.”

4. La articolul 33, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern, au responsabilitatea colectivă de a se asigura că:

(a) situațiile financiare anuale, raportul de gestiune, declarația de guvernanță corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat, și raportul menționat la articolul 19a alineatul (4); și

▼B

(b) situațiile financiare consolidate, rapoartele consolidate de gestiune, declarația de guvernanță corporativă consolidată, în cazurile în care sunt prezentate separat, și raportul menționat la articolul 29a alineatul (4)

sunt întocmite și se publică în conformitate cu cerințele prezentei directive și, atunci când este cazul, cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002.”

5. La articolul 34 se adaugă următorul alineat:

„(3) Prezentul articol nu se aplică în cazul declarației nefinanciare menționate la articolul 19a alineatul (1) și al declarației nefinanciare consolidate menționate la articolul 29a alineatul (1) sau al rapoartelor separate menționate la articolul 19a alineatul (4) și la articolul 29a alineatul (4).”

6. La articolul 48, înainte de ultimul paragraf se introduce paragraful următor:

„Raportul analizează, de asemenea, luând în considerare evoluțiile din cadrul OCDE și rezultatele inițiativelor europene conexe, posibilitatea de a se introduce o obligație pentru întreprinderile mari de a întocmi anual un raport defalcat pe țări, pentru fiecare stat membru și țară terță în care își desfășoară activitatea, care să conțină cel puțin informații privind profitul obținut, impozitul pe profit plătit și subvențiile publice primite.”

Articolul 2

Orientări în materie de raportare

Comisia elaborează orientări fără caracter obligatoriu privind metodologia de raportare a informațiilor nefinanciare, inclusiv indicatori-cheie de performanță nefinanciară, generali și sectoriali, pentru a facilita prezentarea relevantă, utilă și comparabilă de informații nefinanciare de către întreprinderi. În acest sens, Comisia consultă părțile interesate relevante.

Comisia publică orientările până la 6 decembrie 2016.

Articolul 3

Revizuire

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive care conține, printre alte aspecte, domeniul său de aplicare, îndeosebi în ceea ce privește întreprinderile mari nelistate, eficacitatea sa și nivelul orientărilor și al metodelor puse la dispoziție. Raportul se publică până la 6 decembrie 2018 și este însoțit, după caz, de propuneri legislative.

Articolul 4

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 6 decembrie 2016. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

▼B

Statele membre prevăd ca dispozițiile menționate la primul paragraf să se aplice tuturor întreprinderilor care intră în domeniul de aplicare al articolului 1 pentru exercițiul financiar care începe la 1 ianuarie 2017 sau în cursul anului calendaristic 2017.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.